

תת"ע 3974/03/22 - מדינת ישראל נגד אמל שלה

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 3974-03-22 מדינת ישראל נ' שלה
תיק חיזוני: 14123810658

בפני כבוד השופט אסתר טפיה גרדי
מאשינה מדינת ישראל
באמצעות עו"ד מערוף סעב
נגד אמל שלה
נאם באמצעות עו"ד אייל עמאר

החלטה

לאחר עיון בבקשתו ובתגובה המשיבה, שמתנגדת לה, הבקשת לבטל פסק הדיון נדחתת, מהטעמים הבאים:
א. אשר לטענת ההתיישנות שהעלתה הסגנון -

הוראת סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, קובעת כללן: "**הודיע אדם לפי סעיף 229(א) שברצונו להישפט על העבירה, תישלח לו הזמנה למשפט תוך שנה מיום שנתקבלו הודעתו.**"

קרי, שני המועדים הרלוונטיים לעניין מרוץ ההתיישנות הם המועד בו התקבלה הבקשת לiphersuit משלוח הזמנה למשפט.

ברע"פ 867/18 ראונן נתאי נ' מדינת ישראל (04.02.2018) קבע בית המשפט העליון שהמועד הקבוע לעניין משלוח הזמנה למשפט הוא מועד מסירת הזמנה לדין. ראו דברי כב' השופט י' אלרון שם:

"לשונו של סעיף 230 לחוק בורורה, ועל פייה יש לשלוח את הזמנה למשפט בלבד בתוך שנה מיום הבקשת לiphersuit. הסעיף אינו מתייחס כלל למועד משלוח כתוב האישום כתנאי להימצאות בתוך התקופה בה ניתן לדון באישום... הנה כי כן, קובע המחוקק במפורש, בחקיקה ראשית ובחיקת המשנה, כי לעניין מירוץ ההתיישנות בנסיבות כגון דין, המועד הקבוע הוא מועד מסירת הזמנה לדין".

עליה מהאמור שמרוץ ההתיישנות מתחילה עם קבלת הנאים על רצונו לiphersuit, ומרגע הودעה זו עומדת למאשינה תקופה זמן של שנה למסירת הזמנה לדין לנאים. לפיכך, על המאשינה להוכיח שהזמנה לדין נמסרה לנאים בתוך תקופה של שנה מתקבלת בקשה לiphersuit.

בעניינו, כעולה מתגובה המשיב, המבוקש הגיש בקשה להיישפט ביום 9.3.21 וזו התקבלה ביום 11.9.21 במרכζ לפניות נהגים.

כעולה מאישור המסירה של הזמנה לדין, שנשלח לסגנו של המבוקש, זה חזר כ"לא נדרש", חתום על ידי חותמת דואר ישראל, והדואר, מיום 14.12.21. בנסיבות אלה קיימת חזקת מסירה והזמנה לדין הומצאה למבוקש ביום 14.12.21.

בהינתן האמור, לא חלפה שנה מאז הוגשה הבקשה להיישפט ועד למסירת הזמנה לדין למבוקש, ומכאן שטענת המבוקש להתיישנות דיןה להידחות.

ב. ב"כ המבוקש טוען בבקשתו שהוגשה מטעמו שהנאשם לא התיציב לדין מאחר שסביר שחלפה שנה ממועד ביצוע העבירה ועד הגשת כתב האישום. כאמור מעלה, לא חלה התיישנות בעניינו, והmbוקש, שלא התיציב לדין, עשה דין לעצמו. על המבוקש, שזמן דין לדין, היה להתיציב לדין במועד, ומשלא עשה כן נשפט בהעדתו דין.

ג. אשר לעיונות הדיון, המבוקש טוען שהקימוט לו טענות הגנה טובות, אולם טענות זו נתענה בועלמא, ללא שהוכחה. בנסיבות אלה לא הוכח קיומו של עיונות דין.

ד. אשר לעונש, גם כאן לא הוכח קיומו של עיונות דין. המבוקש הורשע בעבירה של אחיזה או שימוש בטלפון, שלא באמצעות דיבורית, ונדון ל垦ס בסך 1,000 ל"נ. הענישה היא מידתית וסבירה בנסיבות העניין.

המציאות תמציא ההחלטה לצדים.

ניתנה היום, כ' تمוז תשפ"ב, 19 יולי 2022, בהעדר הצדדים.